

Buszmegálló

A fenyves sötét, áthatolhatatlan fala komor árnyat vetett az út menti öbölre. Az égbolt szürke felhőpaplanná állt össze, mintha a vihar csak a megfelelő pillanatra várna, hogy rászakadjon a tájra. Fred valahol nyolcvan év közelében járhatott, totyogós léptekkel haladó alakja lassan ért be a buszmegálló kis feltetője alá. Nyitott ballonkabátja szinte a földet verte, kitérdelt nadrágja és kötött mellénye egy letűnt a semmivé foszlott múlt eleganciáját idézte.

Fred megigazította az orrán a szemüvegét, majd a kopott, foszladozó menetrendhez lépett. Már semmit sem lehetett leolvasni róla. Az idős ember rutinszerűen nézett rá régi kvarcórájára, de a számlap sötét maradt. Reszkető ujjakkal megkopogtatta a kijelzőt, hogy a merülő elem utolsó erejével még felvillantsa a halvány számokat.

– Már alig pislákol – motyogta maga elé kifejezéstelen tekintettel.

– Időben vagyunk. Ez a fontos – szólalt meg egy hang a túloldadról.

A másik férfit olyan csendesén érkezett, mintha a semmiből lépett volna elő. Magas, karcsú, hatvanas éveiben járó alak volt. Nyakig begombolt, földig érő fekete kabátot viselt. Ősz haja és sötét, ráncokkal keretezett szeme komor külsőt kölcsönzött neki. Omega fellepett a megállóba és háttal az erdőnek, hátratett kézzel megállt. Fredtől talán két méterre lehetett. A két férfi nem nézett egymásra, mindketten az úttestet bámulták.

– Késik – jegyezte meg Fred, miközben a cipője orrára nézett, aztán a felfedezett kis foltot a másik nadrágszárába dörzsölte. Amikor végzett, elégedetten nézte az eredményt. – Nem mintha sietnék bárhová is. Általában késik. Kijövök ide, várok. Majdcsak jön. A busz mindig jön.

– Az idő fontos – mondta Omega csak úgy maga elé. – Nem mindenkinek van annyi, amennyit szeretne. Én már csak tudom. Az ember nem becsüli. Soha, senki nem becsüli.

Fred nem figyelt a filozofikus szavakra. Gondolatai, mint oly sokszor mostanában, csapongani kezdtek és csak az érdekelte, amiről ő beszél. Talán túl gyorsan illantak el a gondolatai, s attól félt, ha nem mondja ki őket azonnal, akkor sohasem tudja már felidézni őket.

– Régebben mindig rohantam. Reggel a felkeléssel, aztán a munkában... ja, és a kutyák. Azokat szerettem. Felkelek kényelmesen, megfőzöm a kávémat. Egy cukorral. Nem lenne szabad... de a feleségem meg azt mondja: nem vagy már gyerek, Fred! Asszonyok!

Fred elmosolyodott, megigazította a nyelvével a fogsorát. Aztán a kezével is eligazgatta.

– Most a feleségemhez megyek. Ezért bosszantó ez a késés. A feleségem vár rám.

– Kate már túl van ezen – mondta Omega halkán.

– Mindig akkor jön ki a hálóból, amikor épp a kanalat nyalom le. Minden alkalommal legorombít érte – nevetett fel Fred, de a kuncogás hirtelen rekedt, fuldokló köhögési rohamba csapott át.

A torkát markolászva halászta elő a zsebkendőjét. Amikor elvette a szája elől, apró, pirosuló vércseppeket pillantott meg rajta. Értetlenül bámulta őket, majd zsebre vágta a zsebkendőt. Amit nem látunk, az nincs. – Nem tudom, mi lehet ez. Meg kell majd mutatnom Kate-nek. Ő orvos. Biztosan tudja majd, mit tegyünk. Olyan jól elrendezte a dolgokat... a gyerekeket. Mint az a szakácskönyv. Ahol a bordát írták. Mi is volt a címe?

A fejük felett kattánva kigyúlt a kandeláber. A halvány, narancsos fény fentről éppen Fredre vetült, aki az aranyszínű fénykupola közepén toporgott. Omega árnyékban maradt, nem vetült rá a fény...

Eközben néhány kilométerrel odébb, az intézet steril, neonfényű folyosóján végigkopogott az ápolónő klumpája. Margot feketekeretes szemüveget viselt, haját lófárokba fogta. Most fáradtan rákönyökölt a recepciós pultra. Kezével reflexszerűen nyomkodta meg fájó gyomrát.

– Indulsz? – nézett fel Gréta, a pult túloldaláról.

– Megint eltelt négy óra. Ideje kimenni. Ki van ma a kocsin?

– Az új fiú.

– Az első műszakja?

- Aha. Kicsit beavathatnád az ügymenetbe.
- Meglátom, mit tehetek – bólintott Margot, majd elindult a lift felé.

A mélygarázs hűvösében egy apró kisbusz mellett Sven, a vékony, riadt tekintetű fiatalember toporgott, miközben a telefonját nyomogatta. Az orrából diszkréten gomolygott a dohányfüst.

- Itt nem lehet dohányozni – lépett mellé Margot szigorúan.
- Elnyomom.
- Ha fentről meglátják, repülsz.

Sven zavartan eltaposta a csikket. Miután beszálltak a furgonba, és a motor felberregett, a fiú a lányra pillantott.

- Merre?
- Mondtak már neked valamit erről a... munkáról?
- Csak annyit, hogy te beszállsz és elmondasz mindent.

Margot fáradtan forgatta a szemét, miközben egy tablettát dobott a szájába és lenyelte.

- Nem megyünk messzire. Csak pár kilométer. Tudsz egyáltalán vezetni?
- Naná.

A furgon lassan gurult ki a mélygarázsból, és az erdő felé vezető útra kanyarodtak. Sven feszülten ült a kormánynál, ahogy a kisbusz elmerült a sötétedő fenyvesek által szegélyezett keskeny alagútban. A vaskos ágak ellógtak és összeborultak a kocsi felett. Még volt pár perc sötétedésig, de itt már kellett a reflektor. Valahogy egyiküknek sem volt kedve beszélgetni.

- Messze van még? – kérdezte meg mégis a srác pár perc múlva.
- Mint egy rossz gyerek! – sóhajtott fel Margot. – Mitől félsz? Ez csak egy erdő.
- Csak elég para ez az út. Jó lenne odaérni, elintézni és visszamenni.
- Mondom, csak pár perc.
- Te miért pont ezt a helyet választottad? Mármint, hogy itt dolgozol.
- Nem az én döntésem volt – fordult el Margot az ablak felé, miközben az arca elkomorult. – Ez egy idősotthon.
- Ezt én is tudom.
- Nem leszel itt sokáig.
- Miért nem?

– A magadfajta nem bírja az ilyesmit. Kevesen viselik el, hogy végig kell nézniük, ahogy az emberek leépülnek.

– Én szerintem bírni fogom – mondta Sven magabiztosan, de azért hozzátette: – Miért vagy ennyire ingerült?

– Azért vagyok itt, mert itt kell lennem! – fakadt ki végül a lány, szavait már nem bírva magában tartani. – Az egyetlen rokonom itt él. A nagyapám. Időskori demencia. Már alig emlékszik valamire. És az a legborzasztóbb, hogy jobb is ez így!

Sven elnémult az indulat hallatán. Margot zihálva nézett maga elé, majd csendesebben folytatta:

– Felejteni kezdett. Ilyen egyszerű. Előbb keveset, aztán egyre többet. Húsz éve az anyám, a nagynéném és a nagymamám értem jöttek a táborba. Hazafelé egy busz elnézett egy stoptáblát, és belénk rohant. Mind meghaltak. Csak én maradtam életben. A nagyapám rendőr volt. A bejelentés után ő ért ki elsőnek a helyszínre... a saját családjához. Most már érted? Jobb neki, hogy nem emlékszik...

A sötét buszmegállóban a két férfi között a távolság alig egy méterre csökkent. Fred köhögése sűrűsödött, zsebkendőjén a foltok nagyobbak lettek. Elméje szilánkjai között bolyongott.

– Két lányom van. Osztályelső – mondta büszkén. – Néha már összekeverednek a dolgok... Mi is volt ma? Ja, igen, a gyerekek. A nagyobbik Sheila, és a kisebb... a kisebb... az a szép lány... – dühösen csapott a halántékára. – Nézd már, hát nem ugrik be a neve!

– Egyik nap még ott ringatja az ember a bölcsőben, másik nap meg már elköltözött – jegyezte meg Omega. – Szerencsés, aki látja, amikor elköltöznek...

– Pam! Ez az! A szebbik – csillant fel Fred szeme az örömtől. – Ma különleges nap van. Jönnek haza a táborból. Kate és a lányok elmentek érte. A Volvo megbízható, azért vettem azt. Kate nagyon jól vezet... Meg kell majd kérdeznem tőle, mi ez az állandó köhécselés.

A távolból egy erdei kuvik éles huhogása hasított a csendbe. Omega felemelte a fejét, és az ujját a szája elé tette:

– Csitt!

A kisbusz reflektora bevilágította az út menti öblöt. Sven rálépett a fékre.

– Miért éppen itt van ez a megálló a semmi közepén? – kérdezte a srác értetlenül.

Margot a szélvédőn át nézte a lámpafényben álló idős embert.

– Ez afféle csapda.

– Senki nem beszélt nekem csapdáról.

– Pszichológia az egész – magyarázta Margot. – Azért építették a park szélére, mert a látványa beindít bizonyos régi reflexeket azokban, akik elkóborolnak. A tegnapot már nem tudják felidézni, de arra emlékeznek, hogy a megállóba jönni fog egy busz. Nem kóborolnak tovább, hanem megállnak és várnak. Talán azt gondolják, hogy a busz oda viszi őket, ahol az emlékeik vannak... Ki tudhatja? Mi pedig négy óránként összeszedjük őket – a fiúra nézett, miközben fájdalmasan nyomkodta a hasát. – Hát ezért vagyunk itt.

– Jól vagy?

– Nem – rázta a fejét a lány. – Talán reflux. Napok óta egyre rosszabb.

– Orvos kéne.

– Holnapra van időpontom.

A furgon megállt. Margot sápadtan, görcsösen a gyomrához szorított kézzel nyitotta ki az ajtót, lábai megroggyantak, ahogy kilépett az éjszakai levegőre.

– Nagypapa... gyere velem! – szólt Fredhez remegő hangon.

Fred lassan megfordult. Tekintete ködös volt, üres.

– Ismerjük egymást? – kérdezte idegenül.

A sötétből előlépett Omega.

Egyenesen Margot-ra nézett, arca komoly volt és tiszteletet parancsoló.

– Ez a maga járata, Margot. Mehetünk? – kérdezte a fekete kabátos alak.

Margot nem értette. Valahol bent azonban teljes bizonyossággal érezte, mennie kell.

Omega és Margot lassan elindultak egymás mellett, befelé az erdei ösvény sötétjébe.

Mögöttük, a lámpa sárgás fényében Sven kétségbeesetten küzdött: a földön fekvő Margot mellkasát nyomta ütemesen, szívmasszázszt alkalmazva,

miközben a lány arca sápadt volt, szeme csukva. Fred ott állt felettük, mit sem értve a drámából, és tovább kopogtatta lemerült kvarcóráját.

Aztán lassan felemelte a fejét és az erdőben távolodó két alak felé nézett. Tekintetéből elszállt minden köd, szeme kristálytisztán csillant meg a sötétben. Omega felé nézett.

– Tévedsz – mondta Fred határozott, tiszta hangon. – Ez az én buszom.

Omega lassan hátrafordult.

Bólintott és visszafordult.

Sven izzadtan, zihálva pumpálta Fred mellkasát, Margot pedig zokogva térdelt mellettük.

Fred és Omega egymás mellett ballagtak befelé az erdőbe.

Fred lépteit már nem voltak totyogósak, a kabátja sem volt nehéz. Végre nem késett el sehonnan.

Kate és a lányok már várták őt a marhasüllyel.